

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 702/2021
23.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Слободана Нешића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању 5Кж1 227/20 од 19.11.2020. године и Апелационог суда у Нишу 11Кж3 бр.2/2021 од 25.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 23. јуна 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Нешића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању 5Кж1 227/20 од 19.11.2020. године и Апелационог суда у Нишу 11Кж3 бр.2/2021 од 25.03.2021. године, у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици – Судска јединица у Владичином Хану К бр.176/18 од 19.03.2019. године, окривљени АА је на основу одредаба члана 423. тачка 1) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. КЗ, јер дело за које је оптужен по закону није кривично дело, а на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело шумска крађа из члана 275. став 2. у вези става 1. КЗ, јер није доказано да је учинио кривично дело за које је оптужен.

Истом пресудом, одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени, ближе означени у изреци пресуде, упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Врању 5Кж1 227/20 од 19.11.2020. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Врању и пуномоћника оштећених – адвоката Светислава Величковића, пресуда Основног суда у Сурдулици – Судска јединица у Владичином Хану К бр.176/18 од 19.03.2019. године преиначена је тако што је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. КЗ, за које дело му је на основу одредаба чланова 64. и 65. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 11Кж3 бр.2/2021 од 25.03.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Владичином Хану, те пуномоћника оштећених и браниоца окривљеног АА, а пресуда Вишег суда у Врању 5Кж1 бр.227/20 од 19.11.2020. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Слободан Нешић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању 5Кж1 227/20 од 19.11.2020. године и Апелационог суда у Нишу 11Кж3 бр.2/2021 од 25.03.2021. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати Вишем суду у Врању на поновни поступак и одлучивање, или да укине трећестепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Нишу на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА истиче да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да другостепени суд засновао своју пресуду, поред осталог, на исказу сведока ББ, датом на записнику Кт.бр.536/14 од 19.10.2015. године пред ОЈТ у Владичином Хану, а који доказ

(записник) другостепени суд није могао да изведе читањем, обзиром да се ради о привилегованом сведоку – мајци окривљеног, која није била уредно позвана на претрес одржан дана 19.11.2020. године.

Изложеним наводима захтева, понављају се наводи жалбе браниоца окривљеног, која је против другостепене пресуде изјављена због исте повреде закона, а које је Апелациони суд у Нишу, као трећестепени, оценио неоснованим и за изнето становиште – да исказ сведока ББ није недозвољен доказ јер је уредно позвана на претрес одржан дана 19.11.2020. године те да је другостепени суд правилном применом одредаба члана 406. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП овај доказ извео на посредан начин, упознавањем са садржином записника о испитивању наведеног сведока, на страни 2 став осми своје одлуке изнео јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге и упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Неосновано се истим захтевом указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези истиче да кривично дело због ког је окривљени оглашен кривим није кривично дело. Према наводима захтева, основни елемент бића кривичног дела из члана 358. став 1. КЗ је да се надлежни орган доведе у заблуду да у јавној исправи, записнику или књизи овери штогод неистинито, што може служити као доказ у јавном саобраћају, а изјаве број 146 од 19.04.2013. године и број 29 од 18.02.2014. године не представљају јавну исправу, јер нису издате од стране државног органа, у границама надлежности тог органа, већ се ради о изјавама које је дао окривљени као приватно лице. Да би нека исправа имала снагу јавне исправе, таква исправа према наводима захтева мора имати правну снагу према свима, док предметне изјаве не садрже ни једну чињеницу која би могла бити доказ у правном саобраћају, већ садрже само обавезу да окривљени покаже „предметну парцелу“, уз упозорење да сноси последице кривичне одговорности уколико покаже погрешну парцелу, те дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да наведене исправе – изјаве број 29 од 18.02.2014 . године и број 146 од 19.04.2013. године немају карактер јавне исправе у смислу кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика.

Наиме, према одредби члана 358. став 1. КЗ, кривично дело навођење на оверавање неистинитог садржаја чини онај „ко довођењем у заблуду наведе надлежни орган да у јавној исправи записнику или књизи овери што год неистинито, што може да служи као доказ у правном саобраћају“.

Предметне изјаве дате су на формулару издатом од стране Јавног предузећа „Србијашуме“ Шумско газдинство „Врање“, Служба за приватне шуме, и представљају уствари записник о изјави окривљеног датој на околности из члана 58. став 7. Закона о шумама, службеном лицу наведеног јавног предузећа, а све уз упозорење на последице кривичне одговорности у случају довођења у заблуду службеног лица, који записник је потписан од стране окривљеног АА и службеног лица ВВ.

Да би се записник (у конкретном случају у форми изјаве) сматрао предметом извршења кривичног дела из члана 358. став 1. КЗ, мора бити јаван, што значи да може служити као доказ у правном саобраћају. Због тога подаци и чињенице наведене у њему имају доказну снагу као и јавне исправе, и са њима су изједначене. У конкретном случају наведени записници у форми изјава представљају неопходан услов и материјални доказ за доношење решења из члана 58. став 8. Закона о шумама, односно за доношење решења о одобрењу за сечу шуме, дакле служи као доказ у правном саобраћају.

Како својство јавне исправе имају и исправе које издају јавна предузећа у оквиру својих овлашћења, а „Србијашуме“ су јавно предузеће које је наведене исправе издало у оквиру својих овлашћења из члана 58. став 7. Закона о шумама, на меморандуму тог јавног предузећа, те које су потписане од стране службеног лица тог јавног предузећа, а које исправе су послужиле за доношење решења о одобрењу сече шуме, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да наведене исправе нису јавне исправе, и да због тога дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело.

Из наведених разлога, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени су неоснованим.

У осталом делу, у захтеву за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да нижестепени судови у побијаним пресудама уопште нису изнели разлоге за оцену постојања основног елемента бића предметног кривичног дела – да се ради о јавним исправама, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, указивањем да је власница шуме мајка окривљеног, сведок ББ, због чега се у конкретном случају поставља питање да ли је окривљени имао овлашћење да покаже границе шуме у смислу члана 58. став 7. Закона о шумама.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа не представљају разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, у делу којим је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић